

КОМПЕТЕНЦІЯ І ПОВНОВАЖЕННЯ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ В СИСТЕМІ СЕКТОРА БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ ДЕРЖАВИ

**ПОНОМАРЬОВ Сергій Павлович - кандидат юридичних наук, докторант
Харківського національного університету внутрішніх справ**

В статье рассмотрены компетенцию и полномочия Кабинета Министров Украины и центральных органов исполнительной власти в секторе безопасности и обороны государства, проанализировано правовое регулирование их деятельности, охарактеризованы их задачи по вопросам обеспечения национальной безопасности и обороны, показано, что почти все органы центральной исполнительной власти имеют те или другие полномочия по вопросам обеспечения безопасности и обороны, координацию выполнение которых должен обеспечить Кабинет Министров Украины.

Ключевые слова: Кабинет Министров Украины, безопасность, оборона, компетенция, полномочия, Военная доктрина Украины, законодательство.

Постановка проблеми

Кабінет Міністрів України є вищим органом виконавчої влади в державі. В умовах реформування системи державного управління, децентралізації владних повноважень, агресії Російської Федерації на Сході України та тимчасової окупації Криму, роль і значення уряду як головного органу виконавчої влади зростає і потребує чіткого законодавчого визначення та наукового обґрунтування.

Стан наукової дослідженості

Компетенція і повноваження Кабінету Міністрів України у сфері безпеки і оборони держави досліджувались такими вченими, як Бандурка О.М., Ліпкан В.А., Фриць-

кий О.Ф., Ковбасюк Ю.В., Ващенко О.В., Ословський М.І., Коваленко В.В., Сокурєнко В.В. та іншими. Віддаючи належне їх науковим пошукам, необхідно зауважити, що питання компетенції і повноважень Кабінету Міністрів України у сфері безпеки і оборони держави ними досліджувались минулих років, і не могли бути враховані ті соціально-політичні і економічні зміни, які відбулися в Україні, та зміни в законодавчому регулюванні сектору безпеки і оборони України, зокрема, у зв'язку з прийняттям нової редакції Военної доктрини України.

Мета і завдання статті полягають у необхідності розкрити зміст і сутність компетенції і повноважень Кабінету Міністрів України та завдань його діяльності у сфері безпеки і оборони держави в сучасних умовах.

Виклад основного матеріалу

Кабінет Міністрів України та органи виконавчої влади наділені широкими повноваженнями у сфері національної безпеки і оборони, що робить їх також суб'єктами забезпечення національної безпеки України.

Кабінет Міністрів України є політичним центром виконавчої влади, колегіальним органом, своєрідним штабом з організації виконавчо-розпорядчої діяльності всіх органів виконавчої влади держави, у т.ч. і у сфері безпеки і оборони.

Конституцією України визначено, що Кабінет Міністрів України є вищим органом

у системі органів виконавчої влади. Кабінет Міністрів України відповідальний перед Президентом України і Верховною Радою України, підконтрольний і підзвітний Верховній Раді України у межах, передбачених цією Конституцією[1].

Урядова компетенція спрямована на забезпечення інтересів Українського народу шляхом виконання Конституції та законів України, актів Президента, власної Програми діяльності, схваленої Верховною Радою України, вирішення питань державного управління у сфері економіки та фінансів, соціальної політики, праці та зайнятості, охорони здоров'я, освіти, науки, культури, спорту, туризму, охорони навколишнього природного середовища, екологічної безпеки, природокористування, правової політики, законності, забезпечення прав і свобод людини та громадянина, протидії корупції, розв'язання інших завдань внутрішньої і зовнішньої політики, цивільного захисту, національної безпеки та обороноздатності [2].

Відповідно до Закону України «Про Національну безпеку України» Кабінет Міністрів України як вищий орган у системі органів виконавчої влади забезпечує державний суверенітет і економічну самостійність України, вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина, обороноздатності, національної безпеки України, громадського порядку і боротьби із злочинністю[3].

Повноваження та функції Кабінету Міністрів України визначені Конституцією України та Законом України «Про Кабінет Міністрів України».

Відповідно до статті 116 Конституції України, Кабінет Міністрів України:

- забезпечує державний суверенітет і економічну самостійність України, здійснення внутрішньої і зовнішньої політики держави, виконання Конституції і законів України, актів Президента України;

- забезпечує проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової політики; політики у сферах праці й зайнятості населення, соціального захисту, освіти, науки і культури, охорони природи, екологічної безпеки і природокористування, оборонної політики;

- розробляє і здійснює загальнодержавні програми економічного, науково-технічного, соціального і культурного розвитку України, від виконання яких залежить стан національної безпеки й оборони;

- розробляє проект закону про Державний бюджет України і забезпечує виконання затвердженого Верховною Радою України Державного бюджету України, подає Верховній Раді України звіт про його виконання;

- здійснює заходи щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю;

- організовує і забезпечує здійснення зовнішньоекономічної діяльності України, митної справи;

- спрямовує і координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади;

- утворює, реорганізовує та ліквідовує відповідно до закону міністерства та інші центральні органи виконавчої влади, діючи в межах коштів, передбачених на утримання органів виконавчої влади;

- призначає на посади та звільняє з посад за поданням Прем'єр-міністра України керівників центральних органів виконавчої влади, які не входять до складу Кабінету Міністрів України;

- здійснює інші повноваження, визначені Конституцією та законами України[4].

Частиною 5 статті 20 Закону України «Про основи національної безпеки України» деталізовані повноваження уряду у сфері національної безпеки:

- 1) здійснює заходи щодо охорони та захисту державного кордону України і території України;

- 2) здійснює заходи щодо зміцнення національної безпеки України, розробляє та затверджує державні програми з цих питань;

- 3) здійснює заходи щодо забезпечення боєздатності Збройних Сил України, визначає у межах бюджетних асигнувань на оборону чисельність громадян України, які підлягають призову на строкову військову службу і навчальні збори;

- 4) вживає заходи щодо забезпечення обороноздатності України, оснащення Збройних Сил України та інших утворених відповідно до закону військових формувань;

5) забезпечує соціальні і правові гарантії військовослужбовцям, особам, звільненим з військової служби, та членам їхніх сімей;

6) здійснює керівництво єдиною системою цивільного захисту України, мобілізаційною підготовкою національної економіки та переведенням її на режим роботи в умовах надзвичайного чи воєнного стану;

7) вирішує питання забезпечення участі військовослужбовців України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки у порядку, визначеному законом;

8) визначає пріоритетні напрями розвитку оборонно-промислового комплексу[5].

Кабінет Міністрів України в межах своєї компетенції видає постанови і розпорядження, які є обов'язковими до виконання на всій території України та всіма суб'єктами права, яких вони стосуються. У формі постанов Кабінету Міністрів видаються акти, які: мають нормативний характер; з питань затвердження положення, статуту, порядку, регламенту, правил, методики; в інших випадках, коли суспільні відносини потребують нормативно-правового врегулювання; затвердження, прийняття міжнародного договору або приєднання до нього.

У формі адміністративно-правових актів Кабінетом Міністрів України видаються акти з організаційно-розпорядчих та інших поточних питань управління: схвалення концепції реалізації державної політики у відповідній сфері, концепції державної цільової програми та концепції закону, директив, урядових заяв, листів, звернення, декларації, меморандуми тощо; затвердження державної цільової програми, плану заходів; утворення та затвердження складу робочих груп з питань ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій; виділення коштів з резервного фонду державного бюджету; делегування повноважень Кабінету Міністрів органам виконавчої влади у передбачених законом випадках; передачі майна; кадрових та інших питань організаційно-виконавчого характеру. Зазначені акти приймаються на засіданнях Кабінету Міністрів шляхом голосування більшістю голосів від особового складу Уряду. Якщо проект рішення отримав підтримку рівно половини членів Кабінету Міністрів і за цей проект проголосував

Прем'єр-міністр, рішення вважається прийнятим. Акти Кабінету Міністрів України підписує Прем'єр-міністр України [6].

Аналізуючи повноваження Кабінету Міністрів України у сфері безпеки і оборони, з огляду на сучасні умови функціонування Української держави, слід зазначити, що вони дещо звужені. Причиною цього є зосередження на питанні військової безпеки, а не на питаннях національної безпеки країни, що включає в себе, відповідно, значно більше коло завдань, необхідних для її забезпечення.

Рудиментарний підхід до ототожнення національної і воєнної безпеки, втілений у положеннях закону про Кабінет Міністрів України, є свідченням проблеми, що постійно виникає: реформи проводять ті, хто вже давно став консерватором, нове розробляють ті, хто хоче вимірювати світ і буття власними застарілими категоріями і кліше, котрі як непотріб, давно вийшли з ужитку. Більше того, сам же Кабінет Міністрів, використовуючи атавістичні вчення, створив законодавчу колізію: повноваження віцепрем'єр-міністра, що опікується сферою національної безпеки, виходять за сферу повноважень Кабінету Міністрів у цілому, які охоплюють відповідно до закону України „Про основи національної безпеки України” лише воєнну сферу та сферу безпеки державного кордону України [7].

Процес формування уряду відбувається в полі діяльності Верховної Ради України, повноваження якої обмежується лише у затвердженні кандидатури Прем'єр-міністра України та Міністра оборони і Міністра закордонних справ України, кандидатури яких пропонуються Президентом України. Фактично склад Кабінету Міністрів України формує парламентська коаліція, що не завжди забезпечує професіоналізм членів уряду, оскільки переважає політична орієнтація членів уряду, а не їх ділові якості. Ще одну проблему у сфері виконавчої влади окреслив О.Ф. Фрицький, який зазначав, що «...Конституція України не містить положення, які б визначали характер виконавчої влади» [8].

Нині Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади,

який здійснює управління усією системою органів виконавчої влади у сфері національної безпеки України. Кабінет Міністрів України, здійснюючи загальне управління галузевими органами управління національною безпекою, входить до макросистеми органів управління національною безпекою. Саме тому його слід вважати міжгалузевим суб'єктом державного управління національною безпекою.

Щодо органів виконавчої влади, слід підкреслити, що кількість та перелік центральних органів виконавчої влади України законодавчо не закріплені, що характерно для більшості демократичних країн. Адже об'єктивно існуючі завдання держави, що визначають її функції, вирішальним чином впливають на організаційну структуру центральних органів виконавчої влади, яка, відповідно до функціональних трансформацій, є змінною. Саме тому в Україні їх кількість, перелік, завдання та функції встановлюються указами глави держави.

Відповідно до Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» системі центральних органів виконавчої влади складають міністерства України (далі - міністерства) та інші центральні органи виконавчої влади[9]. Проте, слід більше розширити перелік, наведений у законі, та вказати, що до системи органів виконавчої влади України належать: а) Кабінет Міністрів України - вищий орган виконавчої влади; б) центральні органи галузевої, міжгалузевої та функціональної компетенції - міністерства, державні комітети, інші центральні органи та відомства України; в) місцеві органи виконавчої влади - місцеві державні адміністрації.

Міністерства – це особливий вид органів виконавчої влади, який принципово відрізняється від інших органів виконавчої влади, займаючи провідне місце серед функціональних органів відповідної галузі.

Міністерство – головний орган у системі центральних органів виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику в одній чи кількох визначених Президентом України сферах, проведення якої покладено на Кабінет Міністрів України Конституцією та законами України.

Правовий статус міністерства визначають Конституція та закони України «Про Кабінет Міністрів України», «Про центральні органи виконавчої влади» та відповідні положення про конкретне міністерство, які затверджуються указами Президента України.

В Україні діє низка міністерств, які мають у своєму підпорядкуванні ряд державних служб, серед них такими, що мають повноваження у сфері забезпечення національної безпеки, є: Міністерство внутрішніх справ України, Міністерство закордонних справ України, Міністерство інформаційної політики України, Міністерство з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб України, Міністерство оборони України, Міністерство фінансів України.

Воєнна доктрина України[10] визначає низку завдань для центральних органів виконавчої влади, діяльність яких забезпечується Кабінетом Міністрів України, зокрема, для Міністерства оборони України, Міністерства внутрішніх справ України, Національної гвардії України, Державної прикордонної служби України, Служби безпеки України, Державної служби з надзвичайних ситуацій, Служби зовнішньої розвідки України та деяких інших.

Ст. 50 Воєнної доктрини України зазначає: «Збройні Сили України у взаємодії з іншими складовими сектору безпеки і оборони дотримуватимуться прийнятих у державах - членах ЄС і НАТО стандартів щодо діяльності і розподілу функцій та основних завдань».

Головна роль, згідно з Воєнною доктриною, у забезпеченні воєнної безпеки України належить Збройним Силам України.

У розв'язанні завдань із забезпечення воєнної безпеки України, підготовки її до збройного захисту інших складових сектору безпеки і оборони з урахуванням компетенції, визначеної законом, мають виконувати специфічні, встановлені для них законами України, функції, зокрема, на Міністерство закордонних справ України покладається забезпечення дипломатичними засобами захисту та зміцнення незалежності, державного суверенітету, безпеки, територіальної

цілісності та непорушності державного кордону України, її національних інтересів; дипломатичне супроводження процесу вирішення завдань щодо забезпечення воєнної безпеки України, підготовки до збройного захисту національних інтересів.

Національна гвардія України бере участь у територіальній обороні, захисті державного кордону та боротьбі з тероризмом, а також із не передбаченими законом воєнізованими або збройними формуваннями; охорона громадського порядку та забезпечення громадської безпеки в зоні конфлікту; охорона та оборона важливих державних об'єктів, визначених Кабінетом Міністрів України.

На Державну прикордонну службу України покладається обов'язок у припиненні збройного конфлікту на державному кордоні, боротьби з тероризмом; припинення збройних та інших провокацій на державному кордоні; охорона державного кордону та суверенних прав України у її ключовій (морській) економічній зоні.

Служба безпеки України здійснює боротьбу з тероризмом, контррозвідку, протидію розвідувально-підбивальній діяльності іноземних спеціальних служб, протидію корупції та організованим злочинності.

Служба зовнішньої розвідки України бере участь у добуванні розвідувальної інформації, здійсненні спеціальних заходів впливу та протидії зовнішнім загрозам національній безпеці України у політичній, економічній, військово-технічній, науково-технічній, інформаційній та екологічній сферах; участь у боротьбі з тероризмом, міжнародною організованою злочинністю, незаконною торгівлею зброєю і технологіями її виготовлення.

Міністерство внутрішніх справ України протидіє кримінально-протиправним посяганням, здійснює охорону і забезпечення громадського порядку та громадської безпеки у зоні конфлікту, охороняє важливі державні і режимні об'єкти, визначені Кабінетом Міністрів України.

Державна служба України з надзвичайних ситуацій здійснює безпосереднє керівництво діяльністю єдиної державної системи цивільного захисту щодо ліквідації на-

слідків надзвичайних ситуацій, викликаних у результаті застосування зброї, та захисту населення і територій від наслідків ведення воєнних дій.

Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України забезпечує функціонування урядового зв'язку Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України з посадовими особами Збройних Сил України, інших військових формувань, правоохоронних органів спеціального призначення під час їх перебування у пунктах управління, забезпечення кіберзахисту об'єктів критичної інфраструктури.

Державна спеціальна служба транспорту має забезпечувати стійке функціонування транспорту.

Управління державної охорони України бере участь у виконанні завдань територіальної оборони, боротьбі з тероризмом, забезпеченні безпеки визначених посадових осіб та охорони об'єктів.

На оборонно-промисловий комплекс покладаються завдання із забезпечення створення, виробництва, ремонту і модернізації озброєння, військової та спеціальної техніки і боєприпасів для задоволення потреб безпеки і оборони відповідно до цілей, пріоритетів і завдань воєнної політики держави

Найбільшою компетенцією у сфері безпеки і оборони, звичайно, наділено Міністерство оборони України, яке відповідно до статті 4 Положення про Міністерство оборони України та Положення про Генеральний штаб Збройних Сил України:

1) розробляє та подає в установленому порядку на розгляд Президентові України та Кабінету Міністрів України проекти законів України, актів Президента України та Кабінету Міністрів України;

2) узагальнює практику застосування законодавства з питань національної безпеки у воєнній сфері, сфері оборони і військового будівництва, розробляє пропозиції щодо його вдосконалення та в установленому порядку вносить їх на розгляд Президентові України та Кабінету Міністрів України;

3) здійснює аналіз воєнно-політичної обстановки та визначає рівень воєнної загрози національній безпеці України;

4) планує та реалізовує заходи щодо протидії і нейтралізації воєнно-політичних ризиків, викликів, загроз застосування воєнної сили проти України;

5) проводить розвідувальну та інформаційно-аналітичну діяльність в інтересах національної безпеки та оборони держави;

6) здійснює забезпечення мобілізації та демобілізації в Збройних Силах та інших військових формуваннях;

7) здійснює в межах повноважень державну політику щодо охорони державної таємниці;

8) здійснює постійний моніторинг інформаційного середовища, виявляє потенційні та реальні інформаційні загрози в оборонній сфері, проводить попереджувальні інформаційні заходи;

9) розробляє концептуальні основи державної космічної політики в частині, пов'язаній зі створенням та використанням космічної техніки військового призначення, а також разом із Державним космічним агентством України - космічної техніки подвійного призначення;

10) готує та вносить до Міністерства економічного розвитку і торгівлі України пропозиції стосовно мобілізаційних завдань (замовлень) на створення, виробництво та ремонт озброєння, військової техніки, інших матеріально-технічних засобів;

11) подає Кабінету Міністрів України пропозиції щодо потреб Збройних Сил на особливий період, інших військових формувань, які включені до схеми мобілізаційного розгортання, виходячи з економічних можливостей держави;

12) організовує планування, методологічне, методичне, наукове, фінансове та матеріально-технічне забезпечення заходів мобілізаційної підготовки та мобілізації у Збройних Силах;

13) надає пропозиції Державному агентству резерву України щодо створення, обслуговування та зберігання матеріальних цінностей державного резерву на підприємствах, в установах і організаціях, що належать до сфери управління Міноборони України;

14) забезпечує дотримання підприємствами, установами і організаціями вимог

законодавства з питань формування, зберігання і використання запасів матеріальних цінностей державного резерву;

15) розробляє Воєнну доктрину України та пропозиції до Стратегії національної безпеки України;

16) розробляє за пропозиціями інших центральних органів виконавчої влади Стратегічний оборонний бюлетень України на довгострокову перспективу, здійснює міжвідомчу координацію проведення оборонного огляду в Україні;

17) здійснює управління щодо вищих військових навчальних закладів, військових навчальних підрозділів вищих навчальних закладів, військових ліцеїв, які перебувають у підпорядкуванні Міноборони України, та науково-дослідних установ, які належать до сфери управління Міноборони України, забезпечує їх фінансування в установленому порядку;

18) готує пропозиції щодо обсягів державного замовлення на підготовку військових фахівців, наукових і науково-педагогічних кадрів, на підвищення кваліфікації та перепідготовку кадрів для потреб Збройних Сил;

19) затверджує положення про вищі військові навчальні заклади і військові навчальні підрозділи вищих навчальних закладів, статuti вищих військових навчальних закладів і військових ліцеїв, розробляє положення про військові ліцеї;

20) визначає порядок підготовки, перепідготовки, підвищення кваліфікації військових фахівців, у тому числі іноземних військових фахівців, а також підготовки офіцерів запасу з числа студентів вищих навчальних закладів та ліцеїстів військових ліцеїв у військових навчальних закладах та інші[11].

Міністерство у межах своїх повноважень, на основі і на виконання Конституції та законів України, актів і доручень Президента України, актів Кабінету Міністрів України видає *накази*, які підписує міністр України.

Накази міністерства, які відповідно до закону є регуляторними актами, розробляються, розглядаються, приймаються та оприлюднюються з урахуванням вимог Закону України "Про засади державної ре-

гуляторної політики у сфері господарської діяльності". Накази міністерства нормативно-правового змісту підлягають державній реєстрації [12].

Центральні органи виконавчої влади утворюються для виконання окремих функцій з реалізації державної політики як служби, агентства, інспекції. Основними завданнями центральних органів виконавчої влади є: 1) надання адміністративних послуг; 2) здійснення державного нагляду (контролю); 3) управління об'єктами державної власності; 4) внесення пропозицій щодо забезпечення формування державної політики на розгляд міністрів, які спрямовують та координують їх діяльність; 5) здійснення інших завдань, визначених законами України [13].

Слід виокремити також органи виконавчої влади зі спеціальним статусом. Такі органи мають визначені Конституцією та законодавством України особливі завдання й повноваження, щодо них може встановлюватися спеціальний порядок утворення, реорганізації, підконтрольності, підзвітності, а також призначення і звільнення керівників та вирішення інших питань. Ці органи очолюють голови [14] - керівники, які призначаються Кабінетом Міністрів України.

До таких органів відносяться: Антимонопольний комітет України, Державний комітет телебачення і радіомовлення України, Фонд державного майна України, Національне агентство України з питань державної служби, Національне агентство України з питань запобігання корупції, Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів.

До переліку органів, які під керівництвом Кабінету Міністрів України забезпечують національну безпеку, слід також віднести місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування, які забезпечують вирішення питань у сфері національної безпеки, віднесених законодавством до їх компетенції; місцеві органи і підрозділи (структури) Збройних Сил України та Державної прикордонної служби України, які забезпечують оборону України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недо-

торканності кордонів; протидіють зовнішнім загрозам воєнного характеру.

Висновок

Кабінет Міністрів України має необхідні повноваження в забезпеченні національної безпеки і оборони, він має забезпечити взаємоузгоджене використання всіх можливостей виконавчої влади, зокрема, політико-дипломатичних, інформаційних, фінансово-економічних та силових, у надійному захисті недоторканності та суверенності державних кордонів, національної безпеки та оборони, в здійсненні заходів територіальної оборони у цивільного захисту, координації відповідно до законодавства діяльності всіх органів державної влади, органів місцевого самоврядування і громадян в інтересах ліквідації воєнного конфлікту і відсічі збройної агресії. Кабінету Міністрів України необхідно завершити здійснення стратегічного перегляду концепції безпеки і оборони з урахуванням досвіду протидії агресії Росії, запровадження нових методів керівництва обороною з огляду на євроінтеграцію України та стандарти НАТО.

Література

1. Конституція України: Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – К.: Преса України, 1997. – 80 с.
2. Державне управління : підручник : у 2 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; ред. кол. : Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. – К. : Дніпропетровськ : НАДУ, 2012. – Т. 1. – 564 с. (270 с.).
3. Про основи національної безпеки України : Закон України від 30.11.2017 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/964-15>
4. Конституція України: Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – К.: Преса України, 1997. – 80 с.
5. Про Кабінет Міністрів України : Закон України у редакції від 15.11.2017 // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 13, ст.222
6. Державне управління : підручник : у 2 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; ред. кол. : Ю. В. Ковбасюк (голова),

АНОТАЦІЯ

У статті розглянуто компетенцію та повноваження Кабінету Міністрів України та центральних органів виконавчої влади в сфері безпеки й оборони держави, проаналізоване правове регулювання їх діяльності, охарактеризовані їх завдання з питань забезпечення національної безпеки та оборони, показано, що майже всі органи центральної виконавчої влади мають ті чи інші повноваження з питань забезпечення безпеки й оборони, координацію виконання яких має забезпечити Кабінет Міністрів України.

Ключові слова: Кабінет Міністрів України, безпека, оборона, компетенція, повноваження, Воєнна доктрина України, законодавство.

SUMMARY

The article deals with the competence and powers of the Cabinet of Ministers of Ukraine and central executive authorities in the field of the security and defense sector of the state, analyzes the legal regulation of their activities, describes their tasks on issues of ensuring national security and defense, it is shown that almost all central executive authorities have those or other powers in matters of security and defense, the coordination of which should be ensured by the Cabinet of Ministers of Ukraine.

Key words: Cabinet of Ministers of Ukraine, security, defense, competence, powers, Military doctrine of Ukraine, legislation.

К. О.Ващенко (заст.голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. – К. ; Дніпропетровськ: НАДУ, 2012. – Т. 1. – 564 с.(272 с.)

7. Ліпкан В.А. Адміністративно –правове регулювання національної безпеки України: монографія. – К.: ТЕКСТ, 2008. – 440 с. (131 с.)

8. Фрицький О. Ф. Конституційне право України : підруч. / О.Ф. Фрицький. – К. : Юрінком Інтер, 2002. – 264 с.(с.399)

9. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 01.05.2016 // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 38, ст.385

10. Воєнна доктрина України, затверджена Указом Президента України від 24 вересня 2015 року № 555/2015. Урядовий кур'єр від 26.09.2015 № 178.

11. Про Положення про Міністерство оборони України та Положення про Генеральний штаб Збройних Сил України: Указ Президента України від 05.09.2013 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/406/2011>

12. Державне управління : підручник : у 2 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президенті України ; ред. кол. : Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О.Ващенко (заст.голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. – К. ; Дніпропетровськ: НАДУ, 2012. – Т. 1. – 564 с.(с. 276).

13. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 01.05.2016 // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 38, ст.385

14. Ославський М.І. Виконавча влада в Україні: Організаційно-правові засади: Навч. посіб. Рекомендовано МОН / Ославський М.І. – К., 2008. – 216 с.